

Opgave det er at raade Bod paa Samfundets Brøst og søge at redde, hvad reddes kan; og det bør ogsaa ligge os varmt paa Sinde at søge at støtte saadanne Arbejder og sætte os ind i Forholdene paa saadanne Hjem, for at vi, naar vi i vort Liv staar overfor stakkels ulykkelige Mennesker, da kan henvise til disse. Maaske selv melde os til Tjeneste.

Der er sikkert en Del, som beder indtrængende til Gud om, at der maa komme lysere og renere Forhold i vort Fædreland, at ikke det næste Slægtled, som vokser op, skal blive endnu mere slapt og modstandsløst overfor Livets Fristelser, at ikke Nydelses- og Forlystelsessygen skal tage endnu mere Overhaand end den nu har. — Hvor gaar der allerede mange stakkels degenererede Individuer rundt iblandt os, hvis hele Tilværelse raaber til os om Forældrenes Synd, — som er til Besvær for sig selv og til stor Skade for Samfundet, maaske allermest for den næste Generation, om de sætter Børn i Verden.

Om vi rigtig kunde forstaa, at Usadelighed og Drik er en frygtelig Gift, der lammer og magtstjæler de bedste Kræfter i et Menneske, ja maaske i en Slægt. Og denne Gift kan ogsaa efterhaanden trænge ind i et helt Folk, saa Viljen slappes og Evnen mistes til at skelne mellem godt og Ondt.

„I er Verdens Lys; haver Salt i eder selv“, siger Herren til alle os kristne Kvinder. — Lad det være vor inderlige Bøn, at vi, hvad enten det gælder paa den stille, ubemærkede Plads eller i Hjemmet med dets Opgaver, eller det gælder Pladserne, hvor Kvinden mere

udad til maa træde op og gøre sig gældende og tale de kristne Kvinders Sag, — maa være os vort Ansvar bevidst og under Bøn til Gud søge at tage det op saa godt vi formaar i hans Kraft. —

Kvinderne i Armenien.

Kære Pastorinde Blauenfeldt!)*

Deres Kort kom først her i Gaar, og da jeg ikke rigtig kan huske, hvad jeg skrev til Dem om Forholdene her, overlader jeg det ganske til Dem, om De sætter det ind i „Kr. Kvindeblad“ eller ej. Kun sender jeg dette lange Brev i Stedet for „pr. omgaaende“ at svare pr. Kort, da Posten først gaar herfra om 8 Dage, vil sige fra den By, der er 3 Timers Vej herfra, og hvis jeg ikke kan faa Bud til Byen i Løbet af den Tid, kommer Brevet først af Sted om 14 Dage, og for det andet kommer Svaret i Skikkelse af dette lange Brev, da jeg vil forsøge at fortælle Dem nogle Træk herfra, der maaske saa ved Lejlighed kunde være Dem til Nytte. Men da jeg holder Ferie, er det ikke Spor af en tænkende Udarbejdelse eller en sammenhængende Artikel, men kun smaa Oplevelser, der viser Kvindens Stilling her i Landet. Landet — det vil sige i Kurdistan. Der, hvor Kurderne har bosat sig i asiatisk Tyrki, og hvor det fremherskende Sprog er kurdisk, kaldes Kurdistan. Der er alt-saa ingen Grænse at paavise paa Kor-

*) Vi har bedt Frk. Marcher, der arbejder som Missionær i Armenien og er en interesseret Læser af Kr. Kvindeblad, om at fortælle lidt om Kvinderne dernede.